

Na Zemi žije už sedem miliárd ľudí. Z toho dve sú kresťania. Život každého z nich, či lepšie povedané – z nás, má byť momentom, ktorý pomáha nekresťanovi nájsť pravú cestu k Bohu a k jeho Synovi, Ježišovi Kristovi, Spasiteľovi; samozrejme, že jedine v sile Ducha Svätého, ktorý naše svedectvo využíva, posilňuje a posväcuje. Otázka je však v tom, dovoľíme my Bohu, aby nás urobil svojimi svedkami.

Prečo takáta myšlienka na úvod? Chcel by som v tejto úvahe ponúknuť bohatstvo duchovného života tých kresťanov, ktorí sú nám neznámi. Cieľ je jednoduchý – naučiť sa chápať krásu a bohatstvo každého kresťana, a tým viac bratov, s ktorým nás spája história, sviatosti a mnohé iné.

Na začiatok chcem všetkých poprosiť, aby sme sa oslobodili od rôznych predsudkov ohľadom druhých kresťanských vierovyznaní, nehľadiac na problémy, či omyly v učení mnohých z nich, a pozerali sa na všetkých očami samého Krista, ktorý každú svoju ovečku pozná po mene a je rád, že sa nachádza v jeho košiari, i keď možno nie v tom najlepšom mieste, no predsa len nie na ulici, či na vyschnutej lúke.

Tento pohľad je veľmi dôležitý. Ak sa totiž neoslobodíme od predsudkov, ak nezačneme milovať všetkých veriacich v Krista (Christifideles), ako svojich bratov, nikdy nebudeme môcť seba nazvať kresťanmi, teda tými, kto šíri Kristovo poslanie Lásky a Pokoja po svete. Sami budeme prekážkou v uskutočňovaní Božieho kráľovstva a jeho zákonov, čo je hlavnou úlohou kresťana v spoločenstve. Budeme súčasťou spoločnosti ako bunky, ktoré robia to, čo všetci ostatní. No to je na kresťana málo. My máme byť dušou, ktorá dovolí hmote oslobodiť sa od ohraničení, a vzletieť k najvyšším horizontom.

Ako kňazovi, slúžiacemu v Ruskej federácii, mi do rúk padla jedna kniha – „Náčrt dejín ruskej svätosti“ (Očerki po istorii ruskoj sviatosti), ktorej autorom je ruský jezuita Joan Kologrivov.

Tým, že ide o katolíckeho autora a jednočasne Rusa, máme zabezpečenú „strannú nestrannosť“, ktorá nám má pomôcť vidieť zázraky Božej milosti v ruských svätých. Preto niekoľko nasledujúcich článkov chcem posvätiť zoznameniu s ruskými pravoslávnyimi svätými, najmä tými, ktorí po spôsobe života a ideálov majú veľmi blízko k niektorým našim svätým. Mnohí z nich sú z dovolenia Svätej stolice uctievaní aj miestnou Katolíckou cirkvou.

Báť sa týchto príkladov netreba. Veď svätosť sa nedelí na katolícku a pravoslávnu, ona jednoducho JE a je BOŽIA. Tí, ktorí sú naozaj svätí (občas totiž vo vzťahu k pravoslávnyim svätým vznikajú pochybnosti, nakoľko ide v konkrétnom prípade o Božiu vec, a nakoľko o vec politickú, tých druhých predstavovať nebudeme) sa nikdy nevyjadrovali negatívne o katolíkoch, neohovárali, neposudzovali a neodsudzovali, jednoducho žili ideál Kristovho učeníka. A ak sa aj v učení niektorí našli protikatolícke vyhlásenia, skôr šlo o neskrošiu politickú korekciu, aby predsa len potvrdiť „pravoslávnosť“ pravoslávneho svätca a „nepravosť“ katolíkov. No to je už za nami a my tiež v niektorých podobných veciach sme neboli najlepší.

Prečo je dôležité poznať ideály svätosti inej cirkvi, keď v našej je toľko príkladov? Po prvé, je to prospešné, okrávajú sa nám nové obzory a noví orodovníci. Po druhé, zbavujeme sa predsudkov, nenávisti, a náboženskej neznášanlivosti. V konečnom dôsledku otvárame cestu vzájomného priblíženia kresťanských, sesterských cirkví a uskutočňujeme živé svedectvo

jediného - celého mystického tela Kristovho – Cirkvi.

Rozhodol som sa priblížiť vám túto tému aj na základe negatívnej skúsenosti s niektorými ľuďmi. Tým, že ako katolíci sme v Rusku menšina, nemáme osobitné možnosti, aby sme dali o sebe vedieť širokým masám. Historický, národno-religiózný sklad a vzťahy s Poľskom, no i s druhými objektami medzinárodných vzťahov, vnieslo do pravoslávnych duší veľa veľa nepravdy, čo vyzvalo ešte omnoho viac predsudkov. Éra komunizmu a ateizácie tomuto problému nepomohli, práve naopak, likvidáciou cirkví zamrazili rozvitie vzájomých vzťahov. I tak doposiaľ možno stretnúť ľudí, ktorí sa pýtajú, v akého boha veria katolíci. Niektorí ani nevedia, že sme kresťanmi, lebo podľa nich je rozdiel medzi pravoslávny, ktorý sa ináč nazýva kresťanom a katolíkom, ktorý akoby s kresťanstvom nemal veľa spoločného. Aj nedávno som stretol takých ľudí. Prišli do kostola poprosiť o modlitbu za katolíckych príbuzných, no tak rýchlo sa spratali, aby sme ich neprekrstili, či ich v niečom nepresvedčali. Zarmútilo ma to, no neskôr som pochopil, že to nie je u kresťanov nič nové. Veď v krajinách, kde sú väčšinové iné cirkvi, tiež existujú najrozličnejšie predsudky a predstavy o tých druhých. Všetci vedia, že druhí sú iní, ale nik sa už nesnaží pochopiť, v čom a akí koniec koncov sú. Väčšinou si vystačia odpoveďou: iní, a teda horší. A tak sa všade začína kolotoč, kde veľkí vysmieávajú malých, malí sa zasa urážajú, a potom nechcú komunikovať.

Ak teda chceme kvapkou prispieť k tomu, aby sa upokojili rozbúrené vlny vzájomných nepochopení, netreba čakať na druhú stranu, ale samým podniknúť prvé kroky. Verím, že Najsvätejšie Srdce Ježišovo nedháňa nikoho, kto Krista nazýva svojím Pánom a Bohom. Preto sa nebudeme ani my navzájom vylučovať, ale priťahovať a hriať vo svetle Jeho lásky.